

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете певицата Поли Генова

На Брат Пит с любов

“ Живея на последния етаж, в една мансарда точно под звездите“, без хазяйка, която да ми носи кифлички и да ме пита „спахте ли добре“, ноо за уютната мансарда малко по-късно . Много исках да имам колело, не точно като Фийби от „Приятели“ – розово с бял кош и цветя, аз все пак МОГА да карам колело, за разлика от нея, но за едно съм съгласна, изключително романтично е жена на колело с развяти къдрици, в случая моите, бяла рокля, която се издува от вятъра в малко италианско градче. Е, реалността е малко по-различна - трафикът в София в повечето случаи носи на велосипедистите псувни от арогантни шофьори, силни клаксони, кофти велоалеи, по които често има пешеходци,кучета, бебета, бавни баби, маймуни, сурикати, костенурки и всякакви други елементи, които определено не се придвижват на две

колела……Всичко това не успя да прекърши силното ми желание да имам велосипед. Исках си. Един ден въздъхнах пред един приятел, който не беше Рос, но все пак толкова мил.

-Охх много искам колело…

- Ми ще ти подаря-каза той, а аз започнах да крещя и подскачам от щастие. Беше лесно. Сдобих се с червен красавец. Той не беше съвършен, ама кой пък е, но го заобичах от първия миг, в който го видях. И като всяко скъпо за мен същество и красавецът трябваше да има име, не можех да се обръщам към него просто с КОЛЕЛО! Казах си Хавиер, Хавиер Бардем/най-красивият на света/, но приятелят ми каза, че моето ново момче е блондин и така червеният получи името Брад Пит. Чудесно си живеехме двамата, в парка, по улиците, по баровете и на протестите, винаги си бяхме заедно. Имахме хармонична връзка - без катастрофи, без драми, без ожулени колене и без падане, пазеше ме Брад Пит. Той се грижеше за мен, аз за него - не толкова. Все му спадаше задната гума и така и не му смених скъсаната седалка,от което между другото страдаше единствено дупето ми. Използвах го и за запознанства с готини пичове с други велосипеди като исках помпа за гумата (сега като се замисля,може би затова не я сменях), и след това се суетях около вентила, а те благоразположени към мен ми предлагаха да ми я напомпат… гумата. И фарче не му сложих на Брад, но той все така си ме водеше и в тъмниците. Живеехме си чудесно и щастливо, до онази вечер, когато видях и тъмната страна на блондина.

Както вече споменах, аз като повечето столичани в повече живея под наем в центъра на София - в малко спретнато таванче с коридорче отпред. Дълго време преди в русата ми глава да се роди идеята да помоля за ключ от мазето, качвах Брад Пит до последния етаж по стълбите. Всъщност всичките ми синини от него не бяха от карането по улиците, а от качването по стълбите. А той бая тежък мъжкар, с големи педали……. и все синя си ходех, и псувах и се потях. Е, понякога имах късмет някой съсед да се появи по стълбите и да ме види нарамила господин Пит, тогава пусках тъжния поглед и спестявах няколко етажа.

Сега малко интериорно въведение. Артистичното ми таванче има коридорче със закачалка и съответно баня и тоалетна в едно, а това едно е много, ама много малко. Всеки ден след като замъквах със сетни сили Брад Пит до горе, аз го оставях в коридорчето. Това направих и тази вечер, приготвих се за душ, след това мислех филмче да си пусна, изобщо очертаваше се една чудесна релаксираща вечер вкъщи. Реших аз обаче, преди това да измия пода в стаята и след това да се къпя. Както отбелязах по-рано, руса съм (индустриално руса, но явно блондорът е достигнал до мозъка). Та тръгнах да влизам с мокрите джапанки в банята. В следващите минути не съм много сигурна какво точно се случи, знам само, че в опита си да се задържа да не падна, докато влизам в банята, се хванах за бравата на вратата и я затръшнах с все сила. Другото,което си спомням е силния трясък, който чух отвън. Когато ми премина стреса и се поуспокоих, че не съм си разбила главата в плочките тръгнах да излизам от банята…иии тогава установих,че вратата е блокирана…не от кой да е а от Брад Пит. От силния удар и от вибрациите, които е предизвикал, колелото ми пада и заема цялото

пространство на коридорчето, затискайки плътно вратата на банята,която се отваря навън. Трябваха ми няколко минути да осъзная какво става. Не можех да повярвам, че това се случва, и че моят нов любим ме е затворил в супер мини, клаустрофобичната ми баня без никакъв шанс за спасение. Най-тъпото е, че първото, което си помислих беше…“О, нее, да не съм го счупила“. После коварно се промъкна осъзнаването за безизходицата, и накрая с пълна сила дойде Паниката. Тя ставаше все по- силна и изказаните на глас от мен думи, “Няма страшно, няма страшно, не се паникьосвай, не се паникьосвай „, я правеха все по-силна и безмилостна . В ума ми се блъскаха думите,които час по-рано с досада казах на сестра ми и моите приятели – „Ооо, прибирам се, не ми се излиза, не ме търсете, не ми се обаждайте….“, не че щеше да има смисъл, телефонът ми си стоеше кротко върху дивана и дори да звъннеше, нямаше кой да го вдигне, защото аз бях затворена в шибаната баня от шибания Брад Пит, мамка му. Е това от него наистина не го очаквах. Филм не гледах, ама филмите в главата ми се заредиха – пълнометражни и sci-fi. Като онези самотни жени, които умират изядени от кучетата си, ама аз нямах и куче /сега имам котка/, но и да имах то нямаше как да влезе да ме изяде. Единствените, които можеха да пируват с мъртвото ми тяло, щяха да бъдат хлебарките – и такива обаче нямам. По дяволите, и самобръсначката ми беше тъпа, поне тя щеше да сложи край на мъките ми, ама не – ни хлебарки, ни куче, ни телефон, нищо, само аз и купчина пластмасови шишенца с балсами и шампоани……аз съм достоен човек, не мога да имам такава жалка гибел…..ТРЯБВАШЕ ДА ИЗЛЯЗА ОТ ТУК!

Някак си успях да се овладея и безмилостния двубой между мен и вратата започна. Преди да изперкам тотално седнах на мивката и започнах да блъскам с двете си крачета по дървената, Слава Богу не много стабилна врата , която Брад Пит мълчаливо и безкомпромисно беше залостил здраво в долната част. Горната част на вратата след десетки ритници и опити за отваряне с парцала за пода, който падна строшен на две в неравната битка, леко подаде и се появи малка цепнатина. Обнадеждена от това силите ми се върнаха и продължих борбата вече и с викове. Някак успях да изкривя вратата и тя се отвори с някакви си 20 сантиметра. Много съм чела как хората, когато са под стрес и паника вдигат невероятно тежки предмети,които после не могат да помръднат и други неща, които в нормално състояние не са способни да извършат, но до този критичен момент на мен не ми се беше случвало. Е, сега ми се случи! Успях някак си /не ме питайте как, и аз не знам/ да се провра през супер малката пролука – пътят към свободата, и когато вече виждах спасението си усетих,че нещо ме дърпа навътре. Роклята ми /не знам защо не влязох без дрехи, все пак щях да се къпя/ се беше закачила за бравата на вратата от вътрешната страна и не ми даваше да мръдна повече. Мислех си, че банята е най-малкото пространство, в което мога да съм заклещена, ама нееееееее, имало и по-малко – 20 сантиметрово местенце, ебати. Щях да полудея, и започнах да дърпам с всичка сила, докато накрая успях да я скъсам. Почти половината рокля остана да виси на вратата а аз разревана,потна, и полугола успях да падна върху Брад Пит, да му счупя единия педал и да си ударя главата в кормилото. БЯХ СПАСЕНА! БЯХ НАВЪН!

Нали не си мислите, че си облякох пижамата и си легнах, не, РЕВНАХ (нормално женка съм). Сипах си едно малко, запалих си цигара и след лечебния рев се смях половин час

на цялата история. Малко след това сестра ми се обади да ме пита как съм :)

Брад Пит е с нов педал, все още без фарче, все още със спадаща задна гума и все така мълчалив, но вече не живеем заедно. Нанесе се в мазето, има си нова голяма и хубава стая. Простих му и пак го обичам. Все още сме заедно и историята ни продължава по неравните софийски улици.

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!